

A Baronian

Rue Isidore Verheyden 2 B 1050 Bruxelles T 32 2 512 92 95 F 32 2 512 71 08

Tuesday > Saturday – 12:00 > 6:00 pm

info@albertbaronian.com - www.albertbaronian.com

Persbericht

« BASTINADO », Aline Bouvy

Tentoonstelling van 08 november tot 22 december 2018

Opening zaterdag 10 november, van 14 tot 28h

“Het is duidelijk dat de wereld een pure parodie is, dat wil zeggen dat ieder ding dat men bekijkt een parodie is van een ander, of hetzelfde ding is in een bedrieglijke vorm. (...) Een verlaten schoen, een rotte tand, een stompe neus, de kok die in de soep van zijn meesters spuugt zijn voor de liefde wat een strijdvlag is voor nationaliteit. Een paraplu, een zestigjarige, een seminarist, de geur van rotte eieren, de holle ogen van rechters zijn de wortels die liefde voeden. Een hond die de maag van een gans verslindt, een dronken vrouw die overgeeft, een kwijlende boekhouder, een pot mosterd belichamen de verwarring die functioneert als het voertuig van de liefde.”

—Georges Bataille, *De zonne-anus*, 1931

Aline Bouvy (1974, Brussel) woont en werkt in Brussel en Perlé. Ze studeerde aan de Ecole de Recherche Graphique in Brussel en de Jan van Eyck Academie in Maastricht. De sculpturen, objecten en installaties die uit haar merkwaardige praktijk ontspruiten, zijn moeilijk vast te pinnen. Bouvy beperkt zich immers niet tot een routineus gebruik van omliggende ‘disciplines’ en technieken maar verkent zowel de beperkingen als de mogelijkheden van de meest uiteenlopende media. Nauwkeurig pikt ze vormen, woorden, kleuren en symbolen uit, plukt deze uit hun context en combineert ze tot een nieuw discours – een archetypische en tegelijk hoogst persoonlijke keten van associaties. De betekenislagen worden over en in elkaar geschoven, vaak ook letterlijk.

Met een kritische blik belicht Bouvy de samenleving in al haar dialectisch getouwtrek: losbandigheid en fatsoen, heimelijkheid en openbaarheid, verlangen en verplichting. Herkenbare vormen zoals vruchtbaarheidssymbolen, gebruiksvoorwerpen en ledematen maar ook kleuren en specifieke materialen als houtskool, linoleum of plexiglas dicht ze een esthetische of morele dimensie toe. Elk motief in haar werk is als een mes dat aan twee kanten snijdt. Een onzichtbare kracht lijkt voor ons te beslissen welke onderwerpen in een taboesfeer terecht komen en daar maar beter een stille dood kunnen sterven: seksualiteit, lichamelijke verval, afval, geweld. Nochtans zijn dit elementen die vandaag onze visueel geobsedeerde massacultuur doordringen. De westerse maatschappij lijkt zichzelf in slaap te wiegen op een illusionaire zee van *selfies* en lege beelden, en dat in schril contrast met wat zich in de wereld werkelijk afspeelt.

Voor haar tweede solotentoonstelling bij Albert Baronian verleent Aline Bouvy de galerieruimtes enkele verlengstukken in de vorm van reuzenvoeten die her en der uit de muren steken. De blootheid van de voeten, met accuraat uitgewerkte aders en teennagels, triggert een spanning tussen intimiteit, afkeer en schaamte. In 1929 beschreef Georges Bataille in de zesde editie van zijn *Documents* de grote teen als het lichaamsdeel dat de mens fundamenteel onderscheidt van zijn soortgenoten, de apen. De tenen fungeren als fundament voor ons lichaam dat zich, net als een boom, in perfecte erectie tot de zon opricht. En toch werden voeten doorheen de (kunst)geschiedenis vaak op denigrerende wijze voorgesteld als obsceniteiten, overwoekerd met wratten. Deze voeten zijn echter maagdelijk wit, als klassieke Griekse beeldhouwwerken in marmer of gips. Bouvy vervaardigde ze in Jesmonite, een natuurlijk vervangmiddel voor hars dat bestaat uit steen in poedervorm. Datzelfde materiaal wordt vaak gebruikt om grote, lichte en toch stevige decorstukken te produceren in de theater- en cinemawereld.

De titel van de tentoonstelling, *Bastinado*, refereert aan een martelpraktijk waarbij blote zoetzolen worden geslaan met een stok of een zweep, fallische machtssymbolen bij uitstek. Deze lijfstraf is bijzonder pijnlijk omdat onderaan de voeten verscheidene zenuwbanen samenkomen. Toch laat deze geseling bij het slachtoffer geen zichtbare letsels achter. Het berokkend geweld blijft dus verborgen, zoals ook bij psychologisch of sociaal leed het geval is, en wordt al te gemakkelijk miskend. Deze onbeschermden voeten, hoe buitenmaats ook, verlenen de galerieruimte een onverwachte fragiliteit die enerzijds ontroert en tegelijk ook verontrust.

Bouvy's ingreep in de ruimte breidt zich verder uit tot enkele gigantische, glanzende piercings die op verschillende plekken aan de muren werden bevestigd en een versterkend pantser vormen voor de kwetsbare voeten. De wanden van de galerie worden zo getransformeerd tot een huid, compleet met verdoken hoeken en kanten. Zoals piercings doorgaans op plaatsen worden gestoken waar het menselijk lichaam uitzonderlijk gevoelig is voor opwinding – doorgaans verborgen –, worden de uitgekozen plekken opgeladen met een gelijkaardige seksuele prikkel.

Ook de mond is een uitzonderlijk intiem lichaamsdeel: het is het grote gat in ons hoofd, het portaal tussen 'buiten' en 'binnen'. Het is net zo goed de klankkast voor ons spreken, voor interpersoonlijke communicatie en het produceren van geluiden. Een werktuig dat we dagelijks deze holte binnen schuiven, is de tandenborstel. Bouvy toont een reeks tekeningen met de tandenborstel als modulair element waarmee ze een reeks van twaalf Romeinse cijfers vormt. Hiervoor baseert ze zich op de algemeen aanvaarde orde die de samenleving structureert: twaalf maanden in een jaar, twaalf uren op een horloge.

In de achterste ruimte van de galerie presenteert de kunstenaar ten slotte een constellatie van eivormige schelpen die van bovenaf naar beneden toe aan de galeriewanden werden geïnstalleerd. De eieren refereren aan een volle buik, de zwangerschap en het primordiale vrouwelijke symbool voor vruchtbaarheid. Het ei belichaamt de vicieuze hergeboorte, de beslotenheid van een potentieel universum binnen een beschermende omarming. In confrontatie tot deze voorwerpen toont Bouvy een tweedimensionaal beeld waarin een mannelijk geslachtsdeel werd verwerkt. Beide elementen laden deze ruimte op tot een gonzende coïtus tussen de twee geslachten die tegelijk liefdevol en bruto samenkomen.

Melanie Deboutte